

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) I. K. a b) J. K.**, oba bytem Z. 1284/6, B., zastoupení Mgr. Pavlem Barešem, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, za účasti: **Statutární město Brno, městská část Brno Slatina**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení k rukám Mgr. Pavla Bareše, advokáta se sídlem Dřevařská 855/12, Brno, ve výši 26 094 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou podanou zdejšímu soudu domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 3.4.2015, č.j. MMB/0099431/2015, sp.zn. OUSR/MMB/0089408/2015/2, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti

rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Slatina, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 11.12.2014, č.j. MCBSLA/06143/14/OVÚR-SÚ/Mach, kterým bylo vydáno společné územní rozhodnutí a stavební povolení pro stavbu sběrného střediska odpadů na pozemcích parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Slatina, obci Brno.

I. Podstata věci

Prvostupňový orgán vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení ve společném územním a stavebním řízení rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro stavbu „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ na pozemcích parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Slatina, Brno.

Prvostupňový orgán se zabýval mimo jiné námitkami žalobců týkajícími se narušení pohody bydlení a neshledal je důvodnými. Pokud jde o povahu stavby, jedná se podle prvostupňového orgánu o provozovnu sloužící potřebám obyvatel dotčeného území. Stavební záměr je podle prvostupňového orgánu v souladu s územním plánem města Brna a též s požadavky zvláštních právních předpisů a závazných stanovisek dotčených správních orgánů.

Žalobci proti prvostupňovému rozhodnutí brojili odvoláním, které žalovaný zamítl, neboť se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu. Rozhodnutí žalovaného napadají žalobci žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí žalovaného je nedostatečně odůvodněné a nesrozumitelné, neboť žalovaný při posuzování souladu s právními předpisy toliko cituje právní úpravu, aniž by předložil vlastní přesvědčivou úvahu. Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s některými odvolacími námitkami.

Žalobci dále namítají, že povolený stavební záměr není v souladu s územním plánem města Brna, a to jak s jeho obecnými regulativy, tak s konkrétními regulativy stanovenými pro příslušnou funkční plochu. Žalobci dále dovozují, že prvostupňový orgán vycházel z jiného právního stavu než žalovaný, protože v době vydání prvostupňového rozhodnutí platil aktualizovaný územní plán města Brna, kdy na ploše dotčené předmětným stavebním záměrem byla zahrnuta prostřednictvím tzv. „plovoucího symbolu“ plocha pro technické vybavení města Brna. Žalovaný však, s ohledem na následné zrušení předmětné aktualizace, vycházel z původního právního stavu, který tento symbol neobsahoval, přičemž vyslovil souhlas s vyhodnocením záměru učiněným prvostupňovým orgánem. Žalovaný tak de facto znemožnil žalobcům uplatnit opravný prostředek proti novému vyhodnocení souladu stavebního záměru s územním plánem a dalšími právními předpisy.

Podle žalobců žalovaný také nerefletoval podmínku územního plánu, že provozovna má sloužit potřebám obyvatel daného území. Žalobci zastávají názor, že v daném případě je provozovna zcela závislá na zákaznících ze širšího územního okruhu. Žalovaný naplnění této podmínky posoudil pouze tak, že bez bližšího vysvětlení citoval definici provozovny. K definici nerušící provozovny žalobci

namítají, že sběrné středisko odpadů pod ni spadat nemůže, především s ohledem na skutečnost, že v daném prostředí vyvolává dopravu nepřiměřenou svým druhem, frekvencí a kapacitou dané lokality.

Žalobci dále namítají, že předmětný záměr je neslučitelný s požadavky na pohodu bydlení, kvalitu prostředí a ochranu hodnot území, a není v souladu se základními cíli územního plánování, zejména s charakterem dotčeného území ve smyslu § 90 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jakož i s obecnými požadavky na využívání území ve smyslu § 90 písm. c) stavebního zákona.

V této souvislosti žalobci odkazují na stanovisko Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ke konceptu nového územního plánu města Brna, z něhož vyplývá obecná neslučitelnost sběrných středisek odpadů s pohodou bydlení, a to zejména v případě jejich blízkosti k objektům k bydlení.

Jakkoli je otázka souladu s požadavky na pohodu bydlení podle žalobců zásadní, žalovaný se jí v napadeném rozhodnutí věnuje toliko okrajově a bez jakékoli vlastní argumentace odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2011, č.j. 1 Ao 2/2011-17, žalobci uvádějí, že jsou jako vlastníci domu k bydlení ochotni strpět spravedlivou míru omezení, nicméně tou není realizace sběrného střediska odpadů v těsné blízkosti jejich domu. Nepřípustnosti stavebního záměru se přitom dovolávají předně z důvodu obecné nevhodnosti daného typu provozu (vyšší provozní hluk, prašnost i zápach) s přihlédnutím k tomu, že sběrné středisko odpadů se má realizovat v těsné blízkosti jejich obydlí; žalobci proto nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nedisponují konkrétními důkazy ohledně zhoršení kvality prostředí nad rámec zákonných předpisů.

Žalobci dále poukazují na zřejmou funkční podjatost spočívající v tom, že žadatelem o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina (osoba zúčastněná na řízení).

V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvádějí, že je nepřipustný takový záměr, který je způsobilý být zdrojem závad nebo vlivů, které jsou dle charakteru dané lokality neslučitelné s pohodou bydlení v lokalitě samotné nebo v jejím okolí, nebo pokud stavby počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem odporují charakteru předmětné lokality. Uvedené platí i tehdy, je-li záměr dle konkrétního funkčního typu přípustný. Dále žalobci poukazují na skutečnost, že ve smyslu územního plánu sběrná střediska odpadů nemusí být vždy považována za tzv. provozovny nerušící bydlení, z čehož dovozují nutnost posuzovat naplnění této definice případ od případu. S ohledem na výše uvedené žalobci navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že stejně jako prvostupňový orgán posuzoval stavbu z hlediska platného územního plánu. Prvostupňový orgán na straně 35 svého rozhodnutí uvedl, že v rámci územního plánu města Brna před provedenou aktualizací byla sběrná střediska odpadů považována za provozovny

nerušící bydlení, které je možné umístit do všech funkčních ploch umožňujících jejich umístění včetně plochy předměstského bydlení. Žalovaný poté s ohledem na tuto skutečnost a též z důvodu hospodárnosti a ekonomie řízení v napadeném rozhodnutí pouze rozvedl a doplnil důvody pro soulad stavby s platným územním plánem, když vrácení věci k novému projednání by bylo přepjatým formalismem.

Žalovaný tedy s odkazem na platný územní plán konstatuje, že sběrná střediska odpadů lze považovat za provozovny nerušící bydlení a je možné je umístit do funkčních ploch připouštějících umístění nerušících provozoven. Dále poukazuje na výklad regulace plochy předměstského bydlení, jež výslovně připouští umístění provozoven služeb sloužících potřebám obyvatel. Nelze tak podle žalovaného souhlasit s žalobní námitkou, že by stavební záměr odporoval územnímu plánu.

Co se týká posouzení stavebního záměru z pohledu pohody bydlení, resp. kvality prostředí, žalovaný upozorňuje, že v napadeném rozhodnutí převzal rozsáhlou a odůvodněnou argumentaci prvostupňového orgánu (strany 15 až 45 prvostupňového rozhodnutí), z níž plyne nedůvodnost námitek žalobců, neboť tatáž stavba se již v lokalitě nachází a v rámci předmětného záměru dojde toliko k jejímu přemístění.

K námitce podjatosti žalovaný sděluje, že tuto je nezbytné uplatnit podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, bezodkladně. Nadto v posuzovaném případě žalovaný namítanou podjatost neshledává.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení zdůrazňuje, že záměr vybudovat sběrné středisko odpadů na dotčených pozemcích byl v minulosti mnohokrát deklarován a žalobci s ním byli srozuměni. S ohledem na možné přesunutí sběrného střediska odpadů na předmětné pozemky a též s přihlédnutím k právnímu vztahu k pozemku, kde je dosud umístěno (kdy Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina, je jeho nájemcem), byly žádosti žalobců o prodej pozemku parc. č. 1571 zamítány. Část tohoto pozemku byla nakonec žalobcům prodána. Osoba zúčastněná na řízení tak má žalobou napadené rozhodnutí za věcně správné.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem přezkumu je územní rozhodnutí a stavební povolení stavby „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ na pozemcích

parc. č. 1571/1, 1565/4 a 1572 v katastrálním území Brno – Slatina, kdy Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina (osoba zúčastněná na řízení), je též stavebníkem, který realizuje záměr přesunout a modernizovat stávající sběrné středisko odpadů v této městské části.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tak z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jedná se zejména o situace, kdy je rozhodnutí správního orgánu opřeno o skutkové důvody, které nemají dostatečnou oporu ve správním spise a kdy skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn.

K námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že přestože je vypořádání žalovaného s odvolacími námitkami poměrně strohé a místy zobecňující, je argumentace žalovaného ve spojení s odkazem na zjištění prvostupňového orgánu ještě odpovídající kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí. Rozhodnutí obou stupňů tvoří ve správním řízení jeden celek a případné mezery v odůvodnění druhostupňového rozhodnutí mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně. Z obou rozhodnutí dle zdejšího soudu plynou jejich nosné skutkové a právní důvody tak, aby mohl být proveden jejich věcný přezkum.

Žalobci vznesli mimo jiné námitku nesouladu povolené stavby s územním plánem města Brna, po zrušení jeho aktualizace zdejším soudem (rozsudek zdejšího soudu ze dne 23.1.2015, č.j. 67 A 15/2014-551); její případná důvodnost by musela vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Proto se soud nejprve zabýval souladem stavebního záměru s regulativy území v dané lokalitě, z nichž vycházel žalovaný. Stávající judikatura správních soudů se přiklání k názoru, že v případě zrušení změny územního plánu platí územní plán v původní nezměněné podobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2011, č.j. 2 Ao 6/2011-210). Pokud jde v této souvislosti o námitku porušení zásady dvojí instance, tak s ohledem na to, že prvostupňový orgán se na str. 35 svého rozhodnutí zabýval i tím, zda by bylo možné stavbu umístit i podle původního územního plánu města Brna (před jeho aktualizací), způsob vypořádání této otázky žalovaným nepředstavuje porušení citované zásady. K námitce žalobců ohledně nesouladu předmětného záměru se stanoviskem Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ke konceptu územního plánu města Brna zdejší soud uvádí, že rozhodným pro posouzení souladu záměru, resp. umístění sběrného střediska odpadů v plochách předměstského bydlení, je účinná právní úprava. Co se týká souladu předmětného záměru s cíli a úkoly územního plánování ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona, předně je třeba posuzovat soulad záměru s územně plánovací dokumentací, v daném případě tedy s územním plánem města Brna a zde vymezenými regulativy,

jejichž cílem je ochrana hodnot daného území, což prvostupňový orgán a žalovaný učinili.

Podle Přílohy 1 (Regulativy pro uspořádání území), čl. II. (Zásady regulace území), bodu 1 (Prostorové uspořádání území města) obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna (dále jen „vyhláška č. 2/2004“), je přípustnost nebo podmíněná přípustnost staveb a zařízení vyjádřena v regulačních podmínkách pro plochy stavební a pro plochy nestavební – volné. Stavby a zařízení neuvedená v regulačních podmínkách jednotlivých funkčních typů jsou nepřipustná, a to s výjimkou komunikací a zařízení technické vybavenosti zajišťujících pouze bezprostřední obsluhu předmětné funkční plochy, objektů zeleně, dětských hřišť a ostatních veřejných prostranství.

Předmětný záměr svým umístěním spadá do plochy stavební (čl. II, bod 2. odst. 2 Přílohy 1 k vyhlášce č. 2/2004), konkrétně funkční plochy bydlení, funkčního typu plochy předměstského bydlení (BP). V rámci tohoto funkčního typu jsou přípustné mimo jiné nerušící provozovny služeb sloužící potřebám obyvatel. Definice nerušící provozovny je obsažena v bodu 11 úvodních ustanovení regulativů pro uspořádání území, v rámci výkladu pojmů. Nerušící provozovnou je taková provozovna, která svým vlivem na životní prostředí nepřesahuje na hranicích svého areálu stanovené hygienické limity, ve které se nemanipuluje s chemikáliemi a hořlavinami jako výrobním prostředkem či výrobním předmětem (galvanovny, lakovny apod.), ve které se nepoužívají hlučné stroje (obráběcí stroje, buchary apod.), která nezpracovává tepelně potraviny (pekárna, pražírna apod.), která neprovozuje programy s živou či reprodukcí hudbou a diskotéky a která nevyvolává dopravu nepřiměřenou svým druhem, frekvencí a kapacitou danému prostředí apod.

Kromě výše zmíněných regulativů lze odkázat též na ustanovení upravující funkční plochy technické vybavenosti. Tyto jsou určeny k umístění staveb a zařízení, které slouží pro zřízení a provozování zásobovacích sítí a likvidaci odpadů (pokud není plocha rezervována pro všeobecný účel technického vybavení). V rámci této plochy pak územní plán stanoví, že sběrná střediska odpadů (s funkcí primární separace vybraného komunálního odpadu) lze považovat za provozovny nerušící bydlení a lze je umístit také do funkčních ploch, které jejich umístění připouští.

Dle obecných ustanovení Přílohy 1 k vyhlášce č. 2/2004 jsou stavby uvedené v popisu funkčních typů v jednotlivých případech nepřipustné, pokud mimo jiné počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem odporují charakteru předmětné lokality či mohou být zdrojem závad nebo vlivů, které dle charakteru lokalit jsou neslučitelné s pohodou v lokalitě samotné nebo v jejím okolí.

Pokud žalobci namítali, že stavební záměr „Sběrné středisko odpadů Zemanova/Černozemní, Brno – Slatina“ není ve smyslu platného územního plánu nerušící provozovnou sloužící potřebám obyvatel dané lokality, tak s touto námitkou se zdejší soud neztotožňuje.

Co se týká hygienických limitů, předmětný stavební záměr byl s ohledem na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje

prvostupňovým rozhodnutím podmíněn stanovením příslušných podmínek. Toto závazné stanovisko bylo vydáno na podkladě protokolu č. 6306/2012 ze dne 3.9.2012 „Výpočet ekvivalentních hladin akustického tlaku A“, jež vypracoval Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě a z něhož vyplývá předpoklad splnění hygienických limitů hluku a vibrací. V této souvislosti se žalovaný vypořádal i s námitkou, že měření akustického tlaku mělo proběhnout v současné poloze sběrného střediska odpadů. Žalovaný uvedl, že z mapy, jež je součástí této studie, vyplývá, že pro výpočet bylo zohledněno místo nové lokace sběrného střediska, přičemž právě s ohledem na skutečnost, že se jedná pouze o modelovou situaci, byl také stanoven zkušební provoz (bod 5 odst. 6 výroku II., strana 9 prvostupňového rozhodnutí), na jehož základě by mělo být následně doloženo nepřekročení hygienických limitů hluku ve smyslu nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

Co se týká prašnosti, zápachu a výskytu hlodavců a škodlivin, prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí shrnul závěry vyplývající ze závazného stanoviska Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, resp. jeho doplněného stanoviska. Ohledně prašnosti prvostupňový orgán upozornil, že nové sběrné středisko bude vybaveno zpevněnou plochou umožňující zametání, čímž bude prašnost eliminována. K zápachu pak prvostupňový orgán zdůraznil, že v rámci provozu sběrných středisek města Brna nebyly zaznamenány žádné problémy. Co se týká nebezpečných odpadů, nemají být odkládány do otevřených kontejnerů, nýbrž budou odebírány v původních obalech a ukládány do typizovaného kovového uzamykatelného skladu se záchytnou vanou; únik odpadů tak má být s ohledem na tuto skutečnost vyloučen, přičemž pro případ úniku je každé sběrné středisko vybaveno havarijní sadou. V rámci sběrných středisek odpadů na území města Brna také nebyl zaznamenán výskyt hlodavců; dle stanoviska Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje je výskyt hlodavců v případě předmětného záměru nepravděpodobný. Nebudou sbírány a shromažďovány odpady, jež jsou zdrojem potravy pro živočichy. Žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, pak v tomto směru odkazuje na příslušné závazné stanovisko dotčeného orgánu.

Co se týká přiměřenosti dopravy (druhem, frekvencí a kapacitou) danému území, prvostupňový orgán na stranách 32 až 35 svého rozhodnutí upozornil na stanovisko silničního správního úřadu, podle kterého nelze očekávat navýšení dopravní zátěže na příjezdové komunikaci, neboť stávající sběrné středisko bude toliko posunuto a jeho rozsah nebude nijak navýšen. Nelze také podle prvostupňového orgánu očekávat zvýšenou prašnost, a to ani s ohledem na technické nedostatky příjezdové komunikace. Žalovaný se s odvolací námitkou ohledně nepřiměřenosti dopravy zabýval toliko nepřímým odkazem na vypořádání námitek žalobců prvostupňovým orgánem.

K tomu soud doplňuje, že přestože se daný záměr nachází v oblasti předměstského bydlení, obecně doprava související s využíváním a obsluhou sběrného střediska odpadů pro obyvatele dané městské části svým druhem, frekvencí a kapacitou není nepřiměřená danému prostředí. Ostatně umístění sběrných středisek odpadů v obytných zónách není v rámci města Brna situací nikterak neobvyklou.

S ohledem na výše uvedené je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že daný stavební záměr se nikterak nevymyká provozními limity a dopady provozovně, jež odpovídá ve smyslu územního plánu pojmu sběrné středisko odpadů sloužící potřebám obyvatel v dané lokalitě. Umístění sběrného střediska odpadů v městské části Brno - Slatina tak je v souladu s územním plánem. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobců ohledně závislosti předmětného sběrného střediska odpadů na zákaznících ze širokého okolí, přičemž s ohledem na množství a umístění sběrných středisek odpadů v rámci území města Brna má soud takové tvrzení za nikterak podložené. Otázka využívání sběrného střediska i jinými osobami než obyvateli městské části Brno – Slatina je tak již otázkou kontroly využívání daného střediska jeho pracovníky.

Nutno však zdůraznit, že pouhý soulad stavebního záměru s územním plánem ještě neznamená, že stavbu lze umístit na kterémkoli místě dané lokality. To by totiž představovalo popření samotného smyslu územního a potažmo stavebního řízení (tu vedeného společně ve smyslu § 94a stavebního zákona), v nichž je třeba posoudit dopad konkrétního záměru s ohledem na individuální podmínky dané především možností dotčení práv sousedních vlastníků či jiných veřejných zájmů (např. těžko by bylo možné umístit sběrné středisko odpadů vedle mateřské školky, dětského hřiště apod.).

Pokud jde o námitky ve svém souhrnu brojící proti slučitelnosti předmětného záměru s požadavky na pohodu bydlení (nyní kvalitu prostředí), lze odkázat na § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, podle kterého v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umisťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. K posouzení kvality prostředí a pohody bydlení ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. však nepostačuje pouhé zjištění dodržení limitních hodnot, ale je nezbytné posuzovat celkový vliv stavby na okolní prostředí, a to i se zohledněním její vzdálenosti od sousedních obytných domů.

Žalovaný k tomu uvedl, že v případě problematiky pohody bydlení je nutné posuzovat dodržení limitních hodnot negativních účinků, včetně skutečnosti, zda subjektivní nároky na pohodu bydlení odpovídají obecným, oprávněně požadovaným standardům, když prvostupňový orgán se podle žalovaného všemi těmito hledisky zabýval. K zamýšlenému záměru, resp. jeho umístění na dotčených pozemcích, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí upozorňuje, že „...*předpoklad odvolatelů, že bude svým provozem nad přípustnou míru zatěžovat okolí, zhoršovat kvalitu prostředí a hodnotu území ve smyslu § 20 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění, není ostatně ničím konkrétním podložen...*“, a jak již bylo výše uvedeno, ze stanovisek dotčených orgánů vyplývá, že limitní hodnoty negativních účinků budou i v případě realizace předmětného záměru dodrženy, přičemž co se týká hlukové zátěže, příslušný orgán podmínil souhlasné stanovisko uložením zkušebního provozu, jež má osvědčit dodržení příslušných hodnot.

Co se týká narušení pohody bydlení, resp. kvality prostředí, žalobci jej především dovozují od toho, že takové středisko bude umístěno v těsné blízkosti, resp. na samotné hranici jejich pozemku, na němž se nachází jejich rodinný dům. Zdejší soud zdůrazňuje, že stavební záměr představuje posunutí a modernizaci stávajícího sběrného střediska odpadů. V tomto směru je tedy argumentace žalovaného o „pouhém“ přesunu již existujícího sběrného střediska odpadů zavádějící, neboť z hlediska žalobců jde o umístění nové stavby v bezprostředním sousedství na doposud nezastavěný pozemek, ve vzdálenosti 3 metrů od hranice pozemku žalobců.

Předně je v této souvislosti nutné zdůraznit, že ve smyslu judikatury správních soudů je pohodou bydlení nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Současně však *„Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality...“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2006, č.j. 2 As 44/2005-116).

Pokud se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolává na prvostupňové rozhodnutí, tak prvostupňový orgán posoudil stavební záměr z hlediska pohody bydlení tak, že *„...stavební úřad při svém posuzování vycházel zejména ze skutečnosti (z posouzení) zda jsou splněny obecné požadavky na využívání území, jež jsou upraveny příslušnými ustanoveními prováděcí vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, neboť podle judikatury NSS je splnění požadavku na zajištění pohody bydlení a soukromí splněno resp. zaručeno, tím, že budou dodrženy obecné požadavky na výstavbu...“*. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak prvostupňový orgán dovodil, že *„...právo na pohodu bydlení a soukromí, může být narušeno i za podmínek, že tímto budou dodrženy normové hodnoty, technické požadavky na výstavbu a odstupové vzdálenosti od sousední stavby, apod.“*.

Jak již bylo výše zdůrazněno, se závěrem, že pohoda bydlení a soukromí budou zaručeny vždy, budou-li dodrženy obecné požadavky na výstavbu, se zdejší soud neztotožňuje a takový závěr nelze dovodit ani z judikatury Nejvyššího správního soudu (z recentní judikatury bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2016, č.j. 2 As 174/2016-20), obzvláště má-li být při

posuzování záměru z hlediska pohody bydlení reflektováno mimo jiné též subjektivní hledisko dotčené osoby související se způsobem života v dané lokalitě. Vhodná atmosféra klidného bydlení totiž může být nepřiměřeně dotčena i v případě naplnění všech požadavků stanovených zvláštními právními předpisy, či tehdy, jsou-li vlivy na životní prostředí dotčenými orgány vyhodnoceny jako vyhovující.

V posuzovaném případě byly, kromě hlukové zátěže, všechny vlivy provozu sběrného střediska odpadů vyhodnoceny jako vyhovující stanoveným hodnotám, přičemž na této skutečnosti postavil svoji argumentaci prvostupňový orgán a žalovaný na jeho závěry v tomto směru odkazuje. Prvostupňový orgán pak uzavřel, že „...nemůže posoudit „estetické vnímání“ daného účastníka řízení, ale může zohlednit, a vyhodnotit veškeré mu známé skutečnosti. Správní orgán neshledal, že by umístěním daného stavebního záměru, který spočívá v posunutí stávajícího, již cca čtvrt století se v předmětné lokalitě nacházejícího zařízení, došlo nebo mělo dojít k subjektivnímu ani objektivnímu zhoršení vlivů nad přípustný rámec, který lze smyslově vnímat a vyhodnotit jako extrémně narušující exces v daném území...“.

S citovanými závěry žalovaného a prvostupňového orgánu se nelze ztotožnit. Správní orgány obou stupňů nezohlednily právě tu skutečnost, že sběrné středisko odpadů, byť splňuje hygienické a jiné požadavky hodnocené dotčenými správními orgány, se má realizovat v těsné blízkosti (3 metry) od hranice pozemku žalobců, resp. v těsné blízkosti (13 metrů) od rodinného domu žalobců. Je zřejmé, že umístěním tohoto typu provozu zcela v bezprostřední blízkosti rodinného domu bude vhodná atmosféra klidového bydlení výrazně narušena. S odkazem na to, že dochází k přesunutí stávajícího sběrného střediska odpadů, nelze dovodit, že by zásah do pohody bydlení byl v tomto ohledu zanedbatelný. Z fotografií přiložených k námitkám žalobců (č.l. 30 správního spisu) podle soudu jednoznačně vyplývá, že bezprostřední sousedství žalobců by v případě realizace posuzovaného záměru doznalo značných změn, a to i co do dopravního zatížení, neboť ke stávajícímu sběrnému středisku vede více přístupových možností, ovšem po jeho posunutí dojde ke koncentraci dopravy spojené s provozem střediska právě u domu žalobců. Jakkoli je estetické hledisko převážně subjektivní záležitostí, existence sběrného střediska odpadů v těsné blízkosti zahrady a domu žalobců bude jistě běžný standardně požadovatelný standard kvality prostředí pro trvalé bydlení narušovat. Přestože stanovené imisní hodnoty (s odhlédnutím od hlukové zátěže, jež bude zkoumána v rámci zkušebního provozu) sice budou dodrženy a znečištění životního prostředí nad míru přiměřenou poměrům dané lokality nelze očekávat, v souhrnu působení jednotlivých rušivých elementů (vjezd a výjezd vozidel, pohyb uživatelů sběrného střediska a jeho obsluhy, samotné umístění kontejnerů s odpady, zametání, přenášení odpadů) v těsné blízkosti obydlí žalobců bude na pohodu bydlení žalobců a jejich soukromí výrazně negativně působit, a to s ohledem na bezprostřední blízkost jejich pozemku a domu již nad míru přiměřenou.

Argumentoval-li prvostupňový orgán a osoba zúčastněná na řízení tím, že si žalobci již v době vydání stavebního povolení pro výstavbu svého rodinného domu mohli být vědomi záměru realizovat stavbu sběrného střediska odpadů na dotčených pozemcích, pak takový záměr z územního plánu města Brna nevyplývá. Byť by i byl opakovaně proklamován v rámci zasedání zastupitelstva městské části, v takové

podobě definovaný záměr nelze považovat za jakkoli závazný. Pro posouzení věci je též bez významu tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že záměr vystavět sběrné středisko odpadů na dotčených pozemcích byl právě tím důvodem, proč byl opakovaně odmítnut prodej pozemku parc. č. 1571 žalobcům.

K namítané podjatosti úředních osob, kterou žalobci neuplatnili v odvolání, nýbrž až v doplnění žaloby, soud předně uvádí, že námitku podjatosti z důvodu zájmu na výsledku projednávané věci mohli žalobci vznést již v návaznosti na seznámení se se stavebním záměrem. Nicméně pokud by měla být podjatost úředních osob dovozována z toho, že žadatelem o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je Statutární město Brno, městská část Brno – Slatina, přičemž stavební úřad městské části Brno – Slatina je prvostupňovým orgánem a Magistrát města Brna je orgánem odvolacím, tak i přes tyto skutečnosti nelze bez dalšího dovozovat, že by tyto správní orgány mohly mít z materiálního hlediska zájem na výsledku předmětného správního řízení; „...*nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení...Pro posouzení otázky podjatosti úřední osoby přitom není rozhodná formální procesní role územního samosprávného celku v řízení, v němž se tato otázka řeší, nýbrž to, zda má on sám nebo osoby, které jsou schopny jej přímo nebo nepřímo ovlivnit, skutečný (materiální) zájem na jeho výsledku...*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Podle zdejšího soudu nelze v daném případě dovozovat motivaci prvostupňového orgánu či žalovaného v tom směru, že by se jednalo o významný investiční záměr města Brna či prestižní záležitost s vlivem např. na zaměstnanost či budoucí výnosy pro město, což by mohla být indicie svědčící o možné systémové podjatosti úředních osob. S ohledem na výše uvedené zdejší soud považuje námitku žalobců za nedůvodnou.

S ohledem na to, že se žalovaný, resp. prvostupňový orgán, nesprávně vypořádal s námitkou narušení pohody bydlení žalobců, soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobci byli ve věci úspěšní, a proto jim náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobcům vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku, dále náklady

právního zastoupení za tři úkony právní služby po 2 480 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částce 3 314 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 26 094 Kč. Pokud jde o doplnění žaloby ze dne 1.6.2015, tento úkon byl učiněn v rámci lhůty pro podání žaloby a žalobcům ničeho nebránilo předmětnou argumentaci uplatnit již v žalobě. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu